

бими въз върж-тж си. Послѣ като разбра
 царь-тж, че Климентъ е отъ Ангырж, нами-
 сли да го испрати на тамкашныя князъ Къ-
 рыкыя. А кога-то сватый потегли напжть
 оградванъ, че ще види свое-то мило отече-
 ство, дѣмаше си: „Слава тебѣ Христе Бо-
 же, яко сподобилъ ма еси родившій мене
 градъ видѣти“. Като пристигнахъ въз Ан-
 гыра, прѣдставени на княза Кырыкыя, кой-
 то откажъ гы испытва, наложи имъ изново
 мжкы — горени палени; нж и той не можъ
 да гы покжтне. Затова отписа на царя,
 кой-то мѣ заповѣда да испрати затворни-
 ци-тѣ въз Амисіа до царскыя намѣстникъ
 Домитіана. И тѣкж бити, трѣшени хвърлихъ
 гы въз тъмницж, дѣто лѣжахъ дѣлго врѣ-
 ма; послѣ върнати, заведохъ гы пакж при
 Максиміана, кой-то сѣдѣше тогава въз Тарсж;
 тамъ хвърлени въз упаленж печь (какво-то
 що направи нѣкога Навсходоносоръ въз Ба-
 вилонъ съ седемь-тѣ момчета), прѣспахъ
 еднж нощъ и настрѣнтж излѣзохъ цѣли
 цѣлопупни. Отто насѣтнѣ, затворени въз тъ-
 мницж, стоахъ цѣлы чѣтыри години; по-
 деръ това, пакж мжчени и затворении на